

РЕШЕНИЕ

№ 1374

гр. София, 01.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 09.02.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Николай Ингилизов

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **10742** по описа за **2023** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Д. С. С., подадена чрез процесуален представител адв.А. И. срещу Решение № 4310 от 26.09.2023г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 109-ти състав, постановено по нахд № 5572/2023г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на съдебния акт, поради постановяването му в противоречие с материалния и процесуален закон. Касаторът излага доводи, че СРС не е анализирал цялата доказателствена съвкупност и не е посочил, кои обстоятелства счита за установени и въз основа на кои доказателствени материали и кои отхвърля. Налице била абсолютна неяснота в правната квалификация на нарушението, определена от органа по чл.189, ал.4 във вр. чл.182, ал.4 ЗДвП. Разпоредбата на чл. 182, ал. 4 ЗДвП нямала самостоятелно приложение, а касаела завишена санкция при повторно извършено нарушение. За да може законосъобразно АНО да се позове на нея при всички случаи трябвало да се посочи състава на нарушението, което е констатирано и приложимата санкционна норма и едва след това, ако намери че се касае за „повторност“, да направи привръзка с чл. 182, ал. 4 ЗДвП и да наложи по-високия размер на наказанието. В случая, в ЕФ само формално било посочено, че се касае за нарушение извършено „повторно“, като АНО е посочил именно тази разпоредба, без обаче да я обвърже с основния състав на приложимата санкционна норма в чл. 182, ал. 1, т. 1 -т. 5 или чл. 182, ал. 2, т. 1 - т. 6

ЗДвП. По този начин е допуснато грубо нарушение на изискването за пълно описание на нарушените правни норми, респективно - приложимите санкционни разпоредби, което съществено засягало правото на жалбоподателя да разбере в какво се обвинява и на какво основание му се налага „глоба“ именно в размер на 100.00/сто/ лева. Нарушението не можело да се "санира" от съда, доколкото в случая не била допусната неточност при посочване на санкционната разпоредба, а на практика тя изобщо липсвала. СРС за първи път посочвал санкционната норма със своето въззивно решение, като по този начин се иземвала компетентността на АНО и се достигало до хипотеза, в която съдът не контролира правилността на санкционния акт, а се превръща в наказващ орган. Допуснатият порок в дейността на наказващия орган бил неотстраним и СРС не е следвало да извършва тази корекция и да посочва правната норма. Като е направил това, правото на защита на Д. С. С. е било накърнено, защото той едва със съдебното решение е установил нови факти, които до този момент не са му били известни и не е могъл да се защитава срещу тях. На следващо място, в ЕФ не били визирани сроковете за подаване на възражения пред директора на съответната структура на МВР и за обжалване на фиша пред компетентния съд - чл. 189, ал. 6 и ал. 8 ЗДвП. От органа не е било съобразено и правилото на чл.39, ал.4 във вр. ал.2 от ЗАНН. Законодателят е предвидил реда за издаване на електронни фишове да е приложим единствено при налагането на глоби в размер над 50.00 /петдесет/ лева. Когато за нарушението се предвиждало наказването на дееца да е с глоба от 50.00 /петдесет/ лева или по-ниска, процесуалният ред е издаването на фиш, а при оспорването на същия съответно развиване на процедурата чрез съставяне на АУАН и НП. СРС е следвало да достигне до извода, че са налице съществени процесуални нарушения, заради които е било ограничено правото на защита на жалбоподателя, като те били от такова естество, което не можело да се преодолее в съдебната фаза. Касаторът Д. С. С., моли да бъде отменено решението на СРС, НО, 109-ти състав по нахд № 5572/2023г. и спорът решен по същество, като се отмени електронен фиш серия „К“, № 7055454, както и да му се присъдят направените в процеса разноски в размер на сумата от 400.00 лева.

На 08.01.2024г. е депозирано по делото писмено становище от адв. А. И., в което се обобщава следното:

За да е законосъобразно използването на мобилно средство за видеоконтрол, респ. издаването на електронния фиш, едно от условията за това е да са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г., като надлежно се попълни протокол за използване на автоматизирано техническо средство или система, съгласно приложението. В случая в представения по делото протокол било посочено, че има изготвена дигитална снимка за временно разположени АТСС на пътя, а от друга страна - номер на служебен автомобил, което следвало да бъде единствено при мобилно АТСС в служебен автомобил, т.е. налице е съществено процесуално нарушение при работата с АТСС. Посочено било в протокола, че контрола е извършен при стационарен и динамичен режим, като за последния не е попълнено началото и края на участъка му, като било невъзможно едновременно да се извършват двата контрола. Не можело да се установи до степен на категоричност, че са спазени разпоредбите и на чл. 10, ал. 3 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015г., доколкото, е налице отбелязване в протокола, че снимка от използване на АТСС е изготвена, но в протокола е записано, че АТСС е било в служебния автомобил, а снимката е извън него. Снимката на уреда следвало да даде визуална представа къде

точно е било поставено мобилното АТСС, за да се прецени дали това място отговаря на посоченото в протокола, и къде е било разположено мобилното АТСС спрямо посоката на сработване и позиционирането на АТСС, вкл. и на какво разстояние се е намирало от пътния знак. Не са били спазени, установените с подзаконов нормативен акт условия и ред за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата, и обжалваният електронен фиш се явявал незаконосъобразен, и като такъв трябвало да бъде отменен.

Ответникът не изпраща процесуален представител, който да вземе участие в публичното съдебно заседание.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С решение № 4310 от 26.09.2023г. по нахд № 5572/2023г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 109-ти състав е отменен електронен фиш серия „К“, № 7055454, в частта, с който на Д. С. С. на основание чл.189, ал.4 във вр. чл.182, ал.4 във вр. ал.1, т.2 от ЗДвП е било наложено административно наказание- глоба в размер на сумата от 100.00 /сто/ лева за извършено при условията на „повторност“ административно нарушение по чл.21, ал.1 от ЗДвП, а е потвърден по основния състав за санкциониране на нарушението по чл.182, ал.1, т.2 ЗДвП. Електронен фиш серия „К“, № 7055454, е изменен, в частта с който на Д. С. С. на основание чл.189, ал.4 във вр. чл.182, ал.4 във вр. ал.1, т.2 от ЗДвП е било наложено административно наказание- глоба в размер на сумата от 100.00 /сто/ лева за извършено административно нарушение по чл.21, ал.1 от ЗДвП, като е намалена глобата на 50.00 /петдесет/ лева.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал писмените доказателства, представени с електронния фиш, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че Д. С. С. е извършил от обективна и субективна страна вмененото му административно нарушение по чл.21, ал.1 ЗДвП, но не при условията на „повторност“, защото електронен фиш серия „К“, № 5295280 е отменен. Деянието е преквалифицирано по основния състав – чл.182, ал.1, т.2 ЗДвП, като е намален размера на наложеното наказание на основание чл.63, ал.7, т.2 ЗАНН.

От фактическа страна е установено, че на 15.02.2023г. в 11.52 часа в [населено място], по [улица]до № 13 с посока на движение от [улица]към [улица], Д. С. С. е управлявал лек автомобил „Фиат П.“, рег. [рег.номер на МПС] със скорост 65 км/ч. при ограничение от 50 км/ч. Превишението от 15 км/ч. над максимално допустимата скорост било установено и заснето с АТСС тип „ARH CAM S1“, № 11743е. Констатирано е от АНО, че нарушението е извършено „повторно“ в едногодишния срок от влизане в сила на ЕФ, серия „К“, № 5295280. За това нарушение е била наложена глоба по чл.182, ал.4 във вр. ал.1, т.2 ЗДвП в абсолютно определения размер от 100.00 /сто/ лева с издаване на електронен фиш, съгласно чл.189, ал.4, изр.2 ЗДвП.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

Касационната инстанция на основание чл.220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 109-ти състав. По смисъла

на тази разпоредба съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материалноправни норми.

При анализ на всички приети доказателства, настоящият състав приема, че решението е правилно и не е налице основание за неговото касиране по чл.348, ал.1, т.1 във вр. ал.2 от НПК във връзка с което излага следните правни съображения:

Напълно несъстоятелни се явяват твърденията на касатора, че в акта не е посочена санкционната норма. Видно от съдържанието на оригинала на електронния фиш, приложен на л.14 от нахд № 5572/2023г. наказанието «глоба» в размер на сумата от 100.00 /сто/ лева е определено на основание чл.182, ал.4 във вр. ал.1, т.2 ЗДвП. Вярно е, че 182, ал. 4 препраща към ал. 1, 2 и 3 ЗДвП и наказващият орган коректно е посочил в акта свързаността на квалифицирания състав по чл. 182, ал. 4 ЗДвП със съответния основен състав на нарушението- чл.182, ал.1, т.2 ЗДвП. Ето защо, противно на твърденията на касатора, нарушението е описано със съставомерните му елементи, послужили като основание за определяне на наказанието „глоба“ в размер на 100.00 лева. Правната квалификация е точна (квалифициран състав на повторност чл. 182, ал. 4 ЗДвП с привръзка към основния състав на чл.182, ал.1, т.2 ЗДвП). Налага се извод, че при прилагане на общата норма на чл. 189, ал. 4 ЗДвП и бланкетната разпоредба на чл. 182, ал. 4 ЗДвП, ответникът е означил и конкретната санкционна разпоредба на чл. 182, ал. 1, т.2 ЗДвП, съобразена с фактите по разглеждания казус и стойностите на превишаването на скоростта от 15 км./ч.

Във връзка с възражението на касатора, че в електронния фиш не е посочено, какви са сроковете за подаване на възражения пред директора на съответната структура на МВР и за обжалването му пред компетентния съд /чл. 189, ал. 6 и ал. 8 ЗДвП/, трябва да се изложи следното: Съгласно чл.189, ал.4 от ЗДвП „електронният фиш съдържа данни за: териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката, начините за доброволното ѝ заплащане. Образецът на електронния фиш се утвърждава от министъра на вътрешните работи“. В закона няма предвиден задължителен реквизит, в електронния фиш да се съдържа указание пред кой съд и в какъв срок подлежи на обжалване, противно на твърденията на касатора. В това административнонаказателно производство е неприложима разпоредбата на чл.57, ал.1, т.13 /предишна т.10/ ЗАНН, относно формата и съдържанието на санкционния акт. Задължителните реквизити, които трябва да се включват в електронния фиш са изчерпателно изброени в чл.189, ал.4 ЗДвП, а образецът на същия е одобрен със заповед № 8121з-931/30.08.2016г. на министъра на вътрешните работи.

Настоящият касационен състав на съда споделя разбирането, че нарушение на процесуалните правила от категорията на съществените, което винаги води до отмяна на акта е само онова, което е довело до пълна невъзможност обвиненото лице да разбере какво нарушение е извършило и кои относими норми от действащото законодателство, следва да бъдат приложени.

От самото начало на образуваното административнонаказателното производство Д. С. С. е бил съвсем наясно за какво точно нарушение му се търси отговорност, той по

никакъв начин не е бил лишен от възможността да организира своята защита и да подаде жалба срещу електронния фиш.

По см. на чл.39, ал.4 ЗАНН, „когато е извършено административно нарушение, независимо какво е то по вид, което е установено и заснето с техническо средство или система, в отсъствие на контролен орган и нарушител, ако това е предвидено в закон (чл.189, ал.4 ЗДвП), овластените контролни органи могат да налагат, чрез издаването на електронен фиш административно наказание от вида "глоба", само когато размерът на това наказание е над петдесет лева. При положение, че глобата е в размер от 10 до 50 лева, административното наказание се налага на основание чл.39, ал.2 ЗАНН. Електронният фиш и фишът по чл.39, ал.2 ЗАНН са различни по правното си естество и последици актове, които обективират различни волеизявления. Според легалните определения на §1, т.1 от ДР на ЗАНН и § 6, т. 63 от ДР на ЗДвП, "електронен фиш" е електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства или системи. Това електронно волеизявление, подлежи на обжалване, независимо от вида и размера на наложеното с него административно наказание. Фишът по чл.39, ал.2 ЗАНН, не е електронно волеизявление. Ето защо, не се констатира допуснато процесуално нарушение относно реда за налагане на санкцията – глоба в размер на сумата от 50.00 /петдесет/ лева.

Издадена е Наредба № 8121з-532/12.05.2015г. на министъра на вътрешните работи за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата (ДВ, бр.36 от 2015г., изм. ДВ, бр.6/16.01.2018г.), която е в сила от 23.05.2015г. С чл.2 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015г. изрично се предвижда, че стационарните и мобилните автоматизирани технически средства и системи (АТСС) заснемат статични изображения във вид на снимков материал и/или динамични изображения–видеозаписи с данни за установените нарушения на правилата за движение. За тях съгласно чл.3 от Наредба № 8121з-532/2015г. се издават електронни фишове с използване на автоматизирана информационна система.

По време на извършване на процесното нарушение на 15.02.2023г., действащата разпоредба на чл.189, ал.4, изр.1 от ЗДвП допуска за нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система по § 6, т.65 от ДР на ЗДвП (нова - ДВ, бр.19 от 2015 г.), независимо дали е стационарно или мобилно, да се издаде електронен фиш по § 6, т.63 от ДР на ЗДвП (нова - ДВ, бр.19 от 2015 г.) за налагането на глоба в размера, определен за този вид нарушение.

Спазени са изискванията за използването на мобилната система за контрол на скоростта тип „ARH CAM S1“, № 11743ее, същата е преминала и периодична проверка, видно от протокол № 67-СГ-ИСИС/17.05.2022г. Изпълнени са изискванията на чл. 4 от Наредбата- контролът да се осъществява с АТСС, одобрено по реда на Закона за измерванията /удостоверение № 17.09.5126 на БИМ/ и преминало първоначална и последваща проверка от Българския институт по метрология със срок на валидност до 07.09.2027г. Съставен е и протокол рег. № 4332р-12249/16.02.2023г. по чл.10 от Наредбата, в който конкретно е посочено мястото за контрол / [населено място], [улица]до № 13/, посоката на движение на МПС /от [улица]към [улица]/, ограничението на скоростта в пътния участък /50 км./ч/. В преписката е приложена и снимка, от която е видно разположението на уреда /л.15 от делото/. Няма никакво

съмнение, че мобилното АТСС е било разположено временно на участъка от пътя, а не в служебния автомобил с рег. [рег.номер на МПС] . Обстоятелството, че в графата на протокола е вписан номера на служебния автомобил, нито съставлява съществено процесуално нарушение, нито по някакъв начин поставя под съмнение редовността на процедурата при работа с АТСС. Ясно е, че режимът на измерване е бил „стационарен“, а не „в движение“, като това обстоятелство е отбелязано в протокола с буквата „С“. В съставения протокол № 4332р-12249/16.02.2023г. са попълнени важните обстоятелства имащи значение за изясняване на спора от неговата фактическа страна, а именно: номер на използваното АТСС, мястото на което е било разположено същото, ограничението на скоростта в участъка за движение, посоката на движение на МПС, времетраене на работния режим, брой установени нарушения, номер на първо и последно изображение/видеозапис.

С оглед на това, като взе предвид събраните по делото писмени доказателства, съдът намира, че системата, заснела процесното нарушение на 15.02.2023г. в 11.52 часа е правилно експлоатирана, поради което и производството по ангажиране на административнонаказателна отговорност чрез издаването на електронен фиш, се е развило при спазване на установените процесуални правила.

Съгласно чл.188, ал.1 от ЗДвП собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. Собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство.

Съгласно чл.189, ал. 5, изр.2 от ЗДвП в 14-дневен срок от получаването на електронния фиш собственикът заплаща глобата или предоставя в съответната териториална структура на Министерството на вътрешните работи писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението, и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство. На лицето, посочено в декларацията, се издава и изпраща електронен фиш за извършеното нарушение. Първоначално издаденият електронен фиш се анулира.

Към посочената дата- 15.02.2023г. собственик на лек автомобил марка „Фиат П.“ с [рег.номер на МПС] е Д. С. С.. Писмена декларация, в която да е посочено, че на тази дата автомобилът е бил управляван от друго физическо лице в преписката не се съдържа. Доказано е от ответника, че на инкриминираната дата именно Д. С. С. е бил „водач“ на по см. на § 6, т.25 от ДР на ЗДвП. В съответствие с приложимите материалноправни норми е ангажирана административнонаказателна отговорност на касатора.

Настоящата съдебна инстанция напълно подкрепя и споделя аргументите, мотивирали въззивният съд да потвърди наказателния акт *в частта* по основния състав на чл.182, ал.1, т.2 ЗДвП и изразяващи се в липсата на

съществени процесуални нарушения в развитото се административнонаказателно производство и правилна правна квалификация на установените фактически обстоятелства.

Правилен е изводът на СРС, НО, 109-ти състав, че нарушението не е извършено при условията на „повторност“, така както е санкциониран водача на основание чл.182, ал.4 ЗДвП. Установено е, че електронен фиш серия „К“, № 5295280, който е бил съставен срещу Д. С. С. за нарушение по чл.21, ал.2 във вр. ал.1 ЗДвП и му е била наложена глоба в размер на сумата от 100.00 /сто/ лева на основание чл.182, ал.2, т.3 ЗДвП е отменен. Това е станало с решение № 24/21.03.2022г. по нахд № 52/2022г. на Районен съд- Радомир, което е влязло в сила на 14.04.2022г. Ето защо, както правилно е приел въззивният съд, на дата 15.02.2023г. Д. С. С. не е осъществил противоправно деяние – в едногодишен срок, от влизането в сила на предходния наказателен акт, с който му е наложено наказание за същото по вид нарушение по см. на § 6, т.33 от ДР на ЗДвП.

При условията на чл.221, ал.2 от АПК съдът препраща към мотивите на решение № 4310 от 26.09.2023г., без да е необходимо същите да бъдат повторно излагани и преповтаряни. В касационното производство не се решава материалноправния спор между страните, а същото има за предмет преценката относно правилността, респ. допустимостта и действителността на въззивното решение. Касационният съд изследва съответствието на решението с материалния закон, въз основа на фактите, установени от първата инстанция. Дейността му се свежда единствено до проверка, дали фактите са подведени вярно под хипотезата на правната норма и дали правилно са приложени предвидените в нея правни последици.

В заключение, решение от 26.09.2023г. на СРС, НО, 109-ти състав е правилно на основание чл.348, ал.1, т.1 НПК и при условията и по реда на чл.221, ал.2 АПК следва да бъде потвърдено. Не се констатираха служебно основания за касирането му по см. на чл.218, ал.2 АПК във вр.чл.209, т.1 и т.2 АПК.

По изложените съображения, **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав** на основание чл.221, ал.2 от АПК във вр.чл.63в от ЗАНН

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4310 от 26.09.2023г., постановено по нахд № 5572/2023г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 109-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.